

ШУМАДИНКА,

Л И С Т Ъ З А

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Пенадовићъ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ излази Вторникомъ, Четвртомъ и Суботомъ на по табака. Цена му е за 3 мес. 4. за пола год. 8 а за целу год. 16. цв. За огласе плаћа се 3. кр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 кр. ср. за трипутъ.

№ 19

М а л е п р и ч е.

(Десети човекъ. Истинити догађај) Еданъ Французъ, баронъ Б., кои е за време велики они ратова французи подъ покойнимъ Наполеономъ и у войни противу Руса као офицеръ участвовао, имао е брата едногъ. Братъ е нѣговъ такође офицеръ био, али гди се у то време налазио, то баронъ знао нив.

Свакомъ живомъ позната су ужасна приключения ове войне, страшна она уступаня натрагъ, губитци француза и залазакъ нѣнове срећне планете.

Незнатанъ остатакъ огромне оне войске враћаше се мучно и трудно збогъ метежа европејске политике збогъ страховите строгости ненавикнуте климе натрагъ. Малено оделенъ войске, комъ е мајоръ Б. придруженъ био, састаяше се изъ неколико бригада, одъ кои е мајорни остатакъ у едну дивизию у повратку сповенъ био. Полагано, врло полагано корачало е ово напредъ. Снегъ и студень грабили су изъ дана у данъ нове жертве, и сироти војници илјадама су падали при усиљаваню маршираня. Жалость е била видити, како повиеше нѣи на еданпутъ стану, падну и више неустану, ерѣ нико се усудити нив смео да имъ у помоћ притече, свакогъ е стра обузела била, да и онъ подобной судбини не подлегне. Сваки се морао чврсто гомиле држати; кои е застао ил' пао, тай е већ изгубленъ био. Наймучније и найтужније позорѣ било е то за свако нѣжко, чувствително човеческо срце. Зла судба безъ спомагателногъ средства, смртъ безъ помоћи, а и безъ смрти.

Баронъ Б. позориштемъ овимъ найдубль потрепенъ, почувствова у себи такову желю, да одъ ове свирѣпе неумолѣне смрти едну барѣ жертву отме. Али кою жертву? За кога да свой собствени животъ на коцку метне? Збогъ кога да се на магновение едно одъ обштегъ машираня удали, може бити да мртваца башъ са земљъ дигне?

„Десети човекъ, кои одсада падне, нека буде тай, когаћу я да спасемъ! рекне баронъ себи самомъ. Посве е грозно, кадъ се мора очима да гледи, како смртъ изнећу насъ едногъ поедногъ одъ наши храбри другара граби. Едногъ ћу да спасемъ, ма и я самъ съ нѣимъ после заедно пао!“

Онъ брои. Ние дуго трајало и онъ већ десетогъ угледа. Младъ еданъ офицеръ застаде одъ реда свога, поће коракъ, два, и као грудва снега паде на земљу. Онъ саобшти рѣшение свое дружини својој, ова га задржаваше: Пао е, мртавъ е! рекоше му. Што му драго! Онъ се заклео, да жертву едну одъ смрти отме. Башъ неће у томъ снегу саранѣнъ остати — онъ се отрже одъ дружине свое, поита тамо, гди младъ онај војникъ скоро већ мртавъ лежи — упне се да га подигне и — позва брата свога. Брата свога, за кога ни мислио нив да е овде, ил' да е био у Русији, већ за кога е држао да е далеко, далеко одъ нѣга удалѣнъ, чакъ у Француской! или да е већ гди давно погинуо.

Скудъ се у срдцу томе та побѣдити се немогавша желя породила, да спасе животъ човека едногъ, едногъ међу илјадама? И зашто башъ десетогъ? То е тайна Божия. Доста е то, братъ е забавленъ био, а то е драгоценъ рѣчь у овой чудноватой приповедки.

(Женски светъ у Шпанији) У цѣлой Шпанији неможе човекъ наћи ни едну девојку, коя би се одъ стида заруменила и страшливо очи земљи оборила. Жене и девојке гледаю човеку безъ зазирања у очи, а и обазре се сасвимъ слободно, да буди кога очима прати. Оне се умѣшаю съ найвећомъ слободомъ у сваки разговоръ, при комъ би у нашимъ земляма женске одъ стидливости и забуне у земљу потонуле; па то ипакъ кодъ нѣи нив безобразлукъ, него е то единствено слѣдство обичая, кои имъ то положенъ и слободу у друштвеномъ животу дае. Но помодна образованость већ е у најновие доба и кодъ Шпаньолкиня увела суетне обичае и притворне форме и етикете, и то особито у Мадриду. Народнѣ игре, кое цѣлу Европу лепотомъ својомъ у усхиѣнѣ доводе, истиснуте су одавде, и морале су уступити несланимъ играма страни земаля. Маноле (шпанске слободнякини) задржале су едвѣ ове приятне игре, кое оне съ найвећомъ вѣштиномъ и дражести играю. У Шпанији сасвимъ е непозната она кућевна строгость, којој су девојке у другимъ европскимъ државама подвргнуте. Изъ најотмѣнији мадридски кућа иду девојке са каквомъ приятельницомъ по Праду у шетню; у цркву, у посѣте и нѣнова познанства нечине намъ се да су сумнителна. Допадне ли се којој девојки какавъ младић, то овај одма почне нѣој у кућу дола-

вити као нѣвъ признати любезникъ, и има као такавъ право доћи у свако доба, ићи съ нѣомъ у шетню, владати съ нѣомъ на балу, едномъ речи онъ игра ролу младоже- нѣ. Ова рола трае кадъ кадъ врло дуго и они мораю по- некадъ по 6—7 година чекати; ерѣ у Шпаніи има истина свако право, казати у очи, да когъ воле, нити е нужно то тамо таити; но докъ поднаредникъ аванцира, докъ се у канцеларіи место какво упразни, трае у Шпаніи іоштъ дуже, него у другимъ државама. Ово дуготрайно узаям- но одложенѣ служи међутимъ на то, да едано друго довольно и скрозъ позна. Ако родители девойке неће нѣногъ момка у кућу да пусте, то іой они ипакъ немогу за- бранити, да се она съ нѣимъ на прозору неразговара; и ако после дужегъ времена запроси довойку одъ нѣни роди- теля и ови га одбию, то онда тражи момакъ лека кодъ свештеника, одведе съ овимъ девойку кодъ какве че- стите старе госпое у вароши, гди она читавъ мѣсець се- дити може. Девойка сме само у дружтву ове жене из- лазити изъ куће, и то само у цркву. Любезникъ несме за то време никако къ нѣой долазити; нѣни пакъ роди- тельи непрестано одлазе нѣой и труде се излечити е одъ нѣне любви и покорити е воли нѣновой. Ако е они за то време неузмогу одвратити и остане ли при своіой любви, онда іой родители по истечению мѣсеца немо- гу стати вѣнчаню на путь. Одтудъ поносъ и ячина ка- рактера кодъ шпански жена у нѣновимъ разговорима и дѣлима, у нѣновимъ добродѣтельима па и у самимъ стра- стима и пороцима. Никадъ неће Шпаньолска осквернити свою страсть плашљивошћу или лагавѣмъ и по свима готово областима врло е честа безпримѣрна вѣрность.

— Кадъ е руски царъ Петаръ Велики по срећно и славно свршеномъ рату са Шведима наумио, ползова- ти се немирима Персие, одкрио е самъ ту свою намѣру у соби царичиной, у којой никогъ небиаше, осимъ царице и княза Менчикова. При концу разговора овогъ рекне царъ супруги своіой и князу Менчикову: „О овој ства- ри незна іоштъ нико на свету осимъ насъ троє; я вамъ заповедамъ, да ту стваръ у тайности држите“.

Неколико дана затимъ, кадъ се цару овај планъ іоштъ едначо по глави окретао, и кадъ е случайно био на са- мо съ еднимъ своимъ денчикомъ, и запита га текъ ова- ко одъ шале: „Шта се чує ново?“ „Ништа,“ одговори денчикъ, „осимъ то, да ћемо марширати противъ Пер- сие.“ „Шта!“ викне царъ упредашћенъ, заръ противъ Персие воевати? Одма да ми кажешъ, одъ когъ си ову лажъ чуо.“ — „Одъ вашегъ папагая у двору,“ одгово- ри денчикъ „ерѣ кадъ самъ јуче у предсобію царичиномъ на ваше величество чекати морао, чуо самъ папагая неколико пута јасно рећи: „айде противъ Персие.“ — Царъ одма пошлѣ по княза Менчикова, одведе га цари- ци, и каже имъ, да е нѣнова тайна о уговореној војни противъ Персие издана и јавности предана, нека му садъ отворено и искрено признаду, коме су они то у повѣр- ено одкрили. Како царица, тако и князь Менчиковъ у- вѣравали су цара свѣчано и съ највећомъ оабиљношћу, да они никомъ на свету нису о томъ ни словце просло- вили. Царъ, увѣренъ о вѣрности и ћутљивости оба дво- га, покаже рукомъ на папагая царичиной и рекне: „Ви- дите, ово е издаица.“ — Онъ имъ затимъ разясни ову заговетку причинѣмъ денчика, и замоли царицу са сме-

явѣмъ, да уклони папагая изъ себе, съ рѣчма: „Ни у мојой, ни у твојой околинѣ несме се задржавати издаи- ца и брбљавацъ.“

М р в и ц е.

— „Господињ капларе!“ рекне еданъ глупъ се- лякъ едномъ ђенералу. — „Я самъ ђенералъ,“ поправ- ляо е овај селяка. „Но, но!“ викне селякъ, „немојте за- ло примити; ако нисте, то ћете, ако Богъ и срећа да- де, бити.“

— (Кредитъ е болѣ имати, него готовъ новацъ.) Е- данъ странацъ дошао е у едну велику варошъ, гди е на- мислио подуже бавити се; но будући се цѣло нѣгово и- манѣ у готовомъ новцу састояло изъ петнаестъ форин- ти, то се онъ у први ма мало застрашио, одкудъ ће се онъ издржавати, и онъ збогъ тога заключи, да не само у прву и најотмѣнију гостионицу сврати, него да тамо себи и кредитъ отвори баремъ на 6—8 недеља, по истече- нию когъ времена онъ е рачунао, да ће добити новаца одъ куће. Да би дакле овај кредитъ себи основао, да- де онъ сутраданъ разменити кодъ келнера едну банку одъ 10 фор., едну, коју е іоштъ имао; но тога истога да- на размене онъ овај ситни новацъ, опетъ у крупну бан- ку одъ 10. форин. и промену ову сутраданъ опетъ кодъ келнера за ситанъ новацъ, жалећи се келнеру, како се много новаца преко данъ на ситнице потроши- ти може у овој вароши, гди е таква скупоћа. И тако е продужавао онъ овај сарафлукъ одъ дана на данъ, а неки путъ и по двапутъ на данъ и келнеръ наравно нѣ ни майманѣ посумњао на овако издашногъ и привидно богатогъ господина, кои е преко данъ по десетъ форин- ти и више на саме ситнице и безпослице трошио (ерѣ све редовне потребе набављао е онъ наравно, и то на ве- реснио у самој гостионици), и тако е оно време, кадъ е доиста платити могао, припѣло, безъ да е нѣму рачунъ донде и поднешенъ; ерѣ како газда, тако и келнеръ гле- дали су, да таквогъ издашногъ госта штогодъ дуже мо- гу, одъ себе непусте.

— (Кромвелъ.) Овај славни енглески република- нацъ, кои е око половине 17-огъ века оборно стари ен- глески кралѣвски домъ, и дрмао за цѣлогъ свогъ живо- та сважно съ читавомъ државомъ, имаћаше едногъ мла- догъ и оштроумногъ чизмара, коме биаше име Витъ. О- вај Витъ залюбио се у најмлађу ћерку Кромвелову, де- пу Франциску, којой е предстојала сјајна судбина. Фран- циска чула е потайне уздисає смртно залюбљеногъ Вита, на се тиме нѣе нашла уврећена; но ово ашикованѣ за- любљени нѣе се могло задуго прикрити одъ оштрогъ э- ка пламенитогъ Кромвела. Онъ е истина у почетку са- мо сумњао о овој любви, и зато е тражио прилике, да се о томе самъ очевидно увѣри. На тај коначъ дотричи онъ едномъ, кадъ е знао да е Витъ кодъ Франциске, из- ненада у нѣну собу, и опази залюбљеногъ Вита како е предъ Францискомъ клекнуо, и како е руку нѣну къ у- стнама своимъ притиснуо. Но Витъ, у место да дође у забуну при овомъ опасномъ откривению, окрене се съ највећомъ трезвености и присутствомъ духа Кромвелу и рекне му сажалителнимъ гласомъ: „О сјајна звездо и небесни заштитителю велике Британиє, будите ми садъ у помоћи! помозите ми, склонити вашу ћерку, да ми у- ступи нѣну дворску служавку, у коју самъ я естрашио залюбљенъ!“ Кромвелъ му е до душе опростио нѣгову

дрзкостъ збогъ вѣштине нѣгове, којомъ се онъ изъ забуне и ватре извукао, но даде одма призвати едногъ свештеника и дворску служавку Францискину, која е врло ружна била, и даде свршити надъ Витомъ и служавкомъ неприятно али у ствари измолѣно вѣчанѣ.

— У пролеће год. 1801. сврате неколико руски войника, кои су се изъ ратногъ робства у Француской кући враћали, у едно немачко село близу Райне. Честни селяци приме ове странце съ највећомъ гостолубивошћу, загледали су њихъ съ любопитствомъ и угостили су њихъ валајно. Еданъ одъ ови Руса, кои е био у квартиру кодъ едне добре жене, хтео њој е сутраданъ изјавити за пријатељски дочекъ и угошћенѣ своју признателностъ. Онъ е просуо пуну торбу благодарителни изражая; но она сирота неразумевајући ни едну рѣчь руски, стаала е збуњна и није знала шта онъ управо оће. Онъ почне затимъ накрпатъ француски говорити, колико е мог'о за кратко време у Француской научити; но га опетъ није ни мало разумела. — Русъ, видећи то, стрчи лютитъ и раздраженъ, донесе пушку, стане предъ њоу, као у фронту, удари едно „предъ прси“ и отиде весо и задовољањ изъ куће, увѣренъ будући, да га е она садъ зацѣло разумела.

— У предсобию едне палате у Петербургу стају у течаю зиме придворни служитељи князева и графова са япунѣтима и скупощенимъ огртачима на руци и чекали су на своју господу. Кадъ е посѣта већ свршена и великаши већ кући полазили, облачио е князь Г. свой скупощѣни огртачъ, но при облаченю опази, да е горња кожна постава одрезана. То е еданъ лоповъ учинио, и премда се на први погледъ чинило, да е онъ врло мало украо то е ипакъ лоповъ добаръ изборъ учинио, ерѣ е огртачъ био одъ црногъ најскупљѣгъ самура, и украдени рукавъ вредио е најманѣ 1000. сребрни рубала. Да би се штета ова накнадила, послаѣ князь сутраданъ огртачъ своје кројачу на оправу но овај на брзу руку није могао у цѣломе Петербургу наћи онакавъ комадъ самура, кои би доликовао онсмъ рукаву, кадъ наеданпутъ дотрчи еданъ служитељ у дворској униформи княза Г., носећи одрезани рукавъ, и приповеди кројачу са радощу, да е полиция лопова уватила и затимъ рекао, да ће онъ причекати, докъ се на брзу руку прешие рукавъ, будући е князь радъ јоштъ оно пре подне обући га. — Кројачъ ненадајући се никаквомъ угурсузуку, видећи служителя у познатой униформи, какву носе дворски лакаи реченогъ княза, сврши на брзо посао и преда му цубе. Но како се кројачъ урепастио кадъ е око подне дворски старатељ княза Г. дошао да узме огртачъ, и кадъ се показао, да е лоповъ преобученъ у служитељску униформу, употребио украдени рукавъ на то, да цѣо огртачъ добие! О огртачу и лопову нема ни трага ни гласа.

Сажалѣвани лоповѣ. — У Антверпену сретне недавно еданъ богатъ трговацъ при улазку у нѣгову кућу едногъ човека, кои е преко авлије носио еданъ душекѣ, и запита га кудъ ће онъ съ тимъ душекомъ. Онај пакъ брзо се прибере и одговори сасвимъ тио „идемъ да га дадемъ у залогу, да би добио нужданъ новацъ за трошакъ, кои љу морати телити при предстоћемъ порођаю мое жене“. Трговацъ, тронутъ бѣдомъ овомъ несрећногъ сиромашка, извади изъ цепа 10. франака и покло-

ни му. Но кадъ е трговацъ у кућу ушао, дозна онъ наскоро затимъ да му е еданъ душекѣ украденъ.

(Пожалѣни лоповѣ.) Два сиромашна љака спавали су у њиовой ладајој собици. Наеданп тѣ чуе еданъ одъ њи неку лупу и шушкаранѣ, усправи се изъ кревета и види како еданъ човекъ крозъ пенѣрѣ у собу улази. — „Чуешъ брате!“ шаптао е онъ своје другу полако на уво, — ево едного лопова!“ — „Ћути! нека га некъ уће“, одговори онај други сасвимъ полако; а љу изненада продерати се на њѣга и онъ ће можда одъ стра испустити изъ руке штогодъ што е на другомъ месту украо.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Едне белгиске новине оповргавају сасвимъ ону вѣсть да ће царъ Александеръ ићи у Паризъ, и вели да о томе није се ни мислило. — Изъ Рима јављаю, да се Папа рѣшио увести многе пробитачне промене у свое правителство. Шта више говори се да ће и законикъ грађански француски увести.

— Изъ Петербурга одъ 31. Јан. пишу: едно доста велико число официра турски кои су у последњѣмъ рату заробљени и тамо заостали покрестили су се; и сада са чиновима поручика поделѣни су у региментама пѣхоте.

— Изъ Париза одъ 9. Фебр. телеграфираю: да Монитеръ дајући изјасненѣ о уговору између Аустрије и Француске о осигурању Италије, вели, да е тај уговоръ био заключенъ само на случай ако би Аустрија ратъ објавила. И да то нису ништа друго него сада мртва писмена.

— Између Персије и Енглеске у садашњимъ преговорима за миръ највеће су препоне: Што баяги Персија тражи 3. милиона фор. ср. које Енглеска треба да њој по заключеномъ съ њомъ контракту изда за прошле 3. године што е Персија ратъ съ Русиомъ водила; а Енглеска опетъ одбијајући то тражи да Персија плати све трошкове овога рата што Енглези сада съ Персиомъ воде.

— Руска княгиня Ливеновица што е у Паризу умрла, оставила е бив. министеру подъ Луи-Филипомъ Гизоу, 40. хиљада гроша годишнѣгъ прихода до нѣгове смрти.

— У Каири одкривенъ е еданъ комплотъ, гди су хтели да гвоздени путъ прекину, па онда едну касу одъ 4. милиона фор. која е на лађи „Перу“ донешена оплѣћакаю. Већ е 150. особа збогъ тога затворено.

— Еданъ дописникъ изъ Беча у „Везер. нов.“ доказуе, да Аустрија и Енглеска — поредъ свега тога што у политики о подунавскимъ княжествама едну политику воде — ипакъ непрестано јоштъ имаю у многомъ које чему важномъ врло различна мишњия; а особито у томе се сасвимъ немогу да сложе, што Аустрија јако се заузима да достоинства господара влашко-молдавски буду наслѣдствена, а Енглеска заузима се да одржи досаданѣ станѣ и обичај.

— У Паризу 3. т. м. давао е г. Мило за честь списателя и новинара велики ручакъ, на комъ е 130. комада списателя и новинара било, и веселѣ пуни 11. сати трајало е. Ручакъ е догоћенъ за сваку персону 100. франака (500. гроша) безъ вина. У вече е, кадъ су и госпе имале приступа било преко 400. персона. Сви су задовољни били само еданъ учредникъ највећи ирландски новина лютно се што није имао на ручку по своје обичаю

кромпира угувани неолуштени. Адвокатъ Кремие, пио е у здравль слободне печатнь и слободногъ писаня; кое многима е било неприятно еръ се бое одговорности.

— Изъ Париза 8. т. м. телеграфираю: да су главне препоне у персиской размирици уклоньне, и да су се обе стране о главнимъ условияма мира споразумеле.

— Потоме што е напoлитански посланикъ у Паризъ приспѣо, а Француски у Неаплу опетъ погодио одказани квартирь за ову годину, заклучую да ће размирица између Неапла и западни сила скоро измирити се.

— По белгискимъ новинама енглеске воене лађе изашле су изъ црногъ мора и отишле у Малту; адмиралъ Лионъ са остаткомъ лађа остао е јошть у црномъ мору докле аустриска войска не изађе изъ подунавски княжества.

— По извѣстию изъ Одесе одъ 25. Јануара, контроманаць е укинуть, и лађама кое изъ Турске долазе сада в тимъ много олакшано.

— Изъ Неаполя одъ 27. Јан. едно писмо у „преси“ гласи: полиция е визитирала куће генерала Лека, Искитела, бившегъ военогъ министра, и Филанђиера. Партае све се већма една одъ друге одлучую, у кое су најзнаменитие личности уплетене. Хиљадама артия разтурено е и прилепљено по улицама, на којима написано стои „да живи уставъ“ и ова партая установобранителя ако са своимъ анархичнимъ желяма успѣ велику ће несрећу и штету овой земљи нанети. Јошть непрестано многе затвараю, међу којима се такође многи чиновници министерства налазе.

Да се већ задужбина негдашњи Србски краљва М. Жича, обновљавати почела; и да се тамо одъ родолюбиви Срба усрдни прилози приносе познато е мислимъ свима Србима, не само у Србији него и у другимъ краевима свѣта живећима.

Сада ми имъ непропуштамо и имена ови приложника објавити, шта су кои приложили, и то:

1. Г. Висприанъ Пантѣиъ Ђромонахъ ман. Студенице велики са сребромъ художественно израђени и позлаћени крстъ у вредности око 30 ₰ цес дуката.

2. Маса поч. Весе Петровића бивш. трговца Чачанскогъ, по самртномъ завѣштанию његовомъ, два пара служашчи свештенички одѣљаня у вредности 24 ₰ цес.; и едно одъ две цента звоно у вредности 90 талира.

Прилогъ покойниковъ ние по величини толико знаменитъ, колико што е по првенству, еръ м. Жича пошто су е Турци порушили, и оно јој велико звоно, што јој блаженопочивши вождъ србски господаръ Карађорђе приложио био, у Лѣсковаць однели, ние пре никакова звона добила. Ова маса покойника обдарила е и сиротни м. Воведение са подобнимъ звономъ, и остале пакъ Манастире епархие Ужичке, са по еднимъ дукатомъ ради спомена покойникова.

3. Стефанъ Новаковићъ капетанъ Гружански приложио е Жичи сребрно-позлаћенъ путиръ у вредности 10 ₰ цес.

4. Милисавъ Лукићъ трговаць Карановачки подобногъ квалитета путиръ одъ 10 ₰ цес.

5. Марко Бајовићъ трговаць Карановачки и супруга његова, почившой кћери својој за споменъ еданъ сребрињ њивотъ за св. причащение одъ 6 ₰ цес.

6. Босиљка супруга Симе Милекића изъ Карановца, дискосъ, звѣздицу, копие и ложицу, одъ сребра у вредности 7 ₰ цес.

7. Марко Нешковићъ трговаць Карановачки подобне ствари у вредности 7 ₰ цес. И напоследку **Бвта Драгутиновићъ** служитель г. капетана Гружанск. 1 ₰ цес.

Сви именовани приложници поредъ ове јавне благодарности, имаће вѣчити споменъ у манастиру Жичи. —

О Г Л А С И.

(1—5) Лаймъ или лепакъ за птице ватати добива се у трговини Алексе Местановића кодъ „тигра“

(1—3) Подписани прешавши изъ Смедерева примио е на себе и отворио велику названу „гркову кафану“ у Пожаревцу, и снабдѣо е са свима потребама на најболњи начинъ. Објављуюћи ово, препоручуе се учтиво свима и свакомъ госту и путнику. Квартари у овой гостилници намештени су и уређени на заедничке и екстра собе Исто тако са најболшимъ и највкусниимъ еломъ и пићемъ, и брзомъ послугомъ свакъ ће бити у свако доба

предсретнуть, и то све са найумѣренномъ ценомъ.

У Пожаревцу.

Мивило Стефановићъ
кафеџија.

(3—3) Дрва мишлинъ и колубарска има кодъ подписани съ врло угодномъ ценомъ на продаю.

Димитрие Пилављвићъ
и Илия Божићъ.

(3—3) Подписани дае свою кућу кодъ „два бела голуба“ постобѣу, која има две собе, сарачану, подрумъ и врло лепу башту одъ 1 Марта о. г. подъ кирию и то за годину дана. Ко жели узети, нека изволи погодбе ради при-

авити се.

У Београду 22. Јануара 1857. год.
Јованъ Кујунџићъ
терзија.

Продавање се:

Началничество Ок. Београдскогъ продавање добра Јована Парезановића изъ Амерића 18. 19. и 20. о. м.

Началничество Ок. Крагувачкогъ продавање добра поч. Милие Маринковића там. 18. 19. и 20. о. м.

Началничество Ок. Крајинскогъ продавање добра Гице Јовановића 18. 19. и 20. о. м.

Управителство вароши Београда по одобрению виш е власти да ће подъ аренду, која ће се 17. 18. и 19. о. м. држати утрину общине Београдске.